

noget andet som Erstatning for det Tab, de derved kunne lide, men dertil kunne vi komme tilbage, naar vi se, hvorledes Ejendomsskylden endelig formuleres. Dermed skal jeg anbefale de foreslaaede Ændringer.

Dalsgaard: Det Mindretal, som jeg tilhører, har til den foreliggende Sag kun stillet to mindre Ændringer, en til § 20 og en til § 21. Ja, der er tillige en lille Redaktionsændring til § 20, som ikke behøver nogen Omtale. Vort Forslag under Nr. 23 til § 20 har et ganske lignende Formaal som et Forslag, vi havde stillet til § 8 i Forslaget om Ejendomsskylden. Det gaar ud paa at fiksere Maksimalbeløbet af den Grundskat, der kan paalægges de enkelte Ejendomme i Kommunen til Kommunens Kasse, at gøre Beløbet for de enkelte Ejendomme til Kommunen uafhængigt af den Vurdering, der sættes som Grundlag for Ejendomsskylden til Staten. De samme Argumenter, jeg forleden anførte for vort Ændringsforslag til § 8 i Lovforslaget om Ejendomsskyld, tjene derfor ogsaa til at begrunde det Forslag, vi her have stillet; og de ere saa meget stærkere her, som der her ikke blot kan være Tale om en Menneskealder, men om et helt ubegrænset Tidsrum, thi i § 20 i Kommunallovsforslaget er der ikke sat nogen bestemt Frist for det Tidspunkt, hvor man ogsaa i Kommunen skal gaa over til paaligne efter Værdi. Og som jeg sagde forleden, at etablere et saadant Forhold, at samtlige Vurderingsraad i Byerne blive paa deres Kommunekasses Vegne interesserede i, at deres Vurdering til Ejendomsskyld til Staten bliver det mindst mulige — jo lavere den bliver, desto mere kan der blive til Kommunekassen, og jo højere den bliver, desto mindre bliver der til Kommunen, da Maksimalbeløbet af begge Summer tilsammen er slaaet fast —, forekommer mig at være en Ordning, som man absolut ikke bør komme til, hvis den ikke er uundgaelig nødvendig. Selv om samtlige Vurderingsraad i samtlige Byer blive nok saa samvittighedsfulde, — og jeg tvivler ikke om, at de fleste ville bestræbe sig for at være det, men der er jo, som man siger, braadne Kar i alle Lande, og den Tanke ligger i alt Fald ikke uden for Mulighedens Grænse, at der hist og her kan fremkomme Vurderingsraad, som kunne tage Hensyn til Kommunekassen ved Vurderingen til Ejendomsskyld, fordi de ere interesserede i, at Vurdering til Ejendomsskyld til Staten bliver den lavest mulige, — forekommer det mig dog, at man ikke

bør stille Forholdet saaledes. Det kan kun give Anledning til, at der vil opstaa Tvivl om Vurderingens Paalidelighed, selv om en saadan Tvivl er uberettiget. Vort Forslag gaar ud paa, at Beløbet, som kan paalægges de enkelte Ejendomme i Kommunerne, skal fikseres i Forhold til den første Vurdering til Ejendomsskyld til Staten. Saa er Beløbet siden uafhængigt af den mindre Stigning eller Falden, som kan fremkomme i de Vurderinger; der senere blive Grundlag for Ejendomsskylden til Staten. Jeg maa med det samme sige, at hverken den ærede Ordfører eller den højtærede Finansminister udtalte sig om det Forslag, vi havde stillet til § 8 i Lovforslaget om Ejendomsskyld; men jeg vil nu haabe, at man i hvert Fald vil indlade sig paa en Forhandling om Spørgsmaalet. Det er jo muligt, at der kan anføres Grunde mod vort Forslag, som jeg ikke har været opmærksom paa, og det kan saa maaske forandre mit Syn paa Forslaget, men jeg kan for Øjeblikket ikke se andet, end at det er et højst uheldigt og utilstedeligt Forhold, der er etableret med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Det andet Forslag, vi have stillet under Nr. 28 til § 21, gaar kun ud paa at forkorte den Overgangstid, der efter Lovforslaget skal være, inden man med Hensyn til Paaligning af Skat paa faste Ejendomme til Kommunerne gaar over fra Paaligning efter Hartkornet til Paaligning efter Værdi, med 5 Aar. I Lovforslaget er der foreslaaet, at Overgangstiden skal være 15 Aar; vi foreslaa nu, at den skal reduceres til 10 Aar. Jeg skal derom kun sige, at Overgangstider ere jo paa mange Maader ret ubehagelige, og dem bør man derfor ikke have længere end højst nødvendigt; man bør ikke have Overgangstiden længere, end hvad Billighed over for dem, som efter Overgangstidens Udløb komme til at svare en noget højere Skat, kræver. Det er naturligvis noget, hvorom der kan skønnes forskelligt, men det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler, har nu den Opfattelse, at Billighed i dette Tilfælde ikke kræver en længere Overgangstid end 10 Aar. De fleste af de Skatteydere, der her er Tale om, have nu været stærkt favoriserede i lange Tider, og naar man nu sætter Overgangstiden til 10 Aar, forekommer det mig derfor at være tilstrækkeligt.

N. Andersen: Den første af de af mig stillede Ændringer til det foreliggende Lovforslag er Nr. 3 til § 7, som gaar ud